Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

ROK XV. Kraków, dnia 12 marca 1932 Nr. 9.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
" półroczny 8 zł
" roczny 16 zł
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67
Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:
Wiarsz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na 1 str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

W sprawie organizacji importerów kawy i herbaty

Dyr. Stowarzyszenia Kupców Polskich, E. Wencel. udzielił poniższych uwag „Gazecie Handlowej":

Sprawa organizacji importerów kawy i herbaty niejednokrotnie już poruszana na łamach prasy była oświetlana nie dość ściśle dlatego chętnie korzystam z uprzejmości Panów, ażeby podać istotny stan rzeczy w tym zakresie. Otóż, powstałe z inicjatywy Stowarzyszenia Kupców Polskich oraz Centrali Związku Kupców — Ogólnopolskie Zrzeszenie Importerów Kawy jest organizacją zawodową (nie handlową), mającą za zadanie obronę i reprezentację interesów importerów kawy. W skład tej organizacji wchodzi przytem kupiectwo z całego obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej łącznie z Gdańskiem. Ostatecznym bodźcem w kierunku powołania do życia Zrzeszenia stały się znane posunięcia naszej polityki handlowej, ustanawiające ulgowe cła morskie dla transoprtów sprowadzanych przez porty polskiego obszaru celnego.

Istotną przesłanką tworzenia organizacji było następujące przeświadczenie. Jeżeli Państwo wkracza na tory administracyjnego oddziaływania na obroty handlowe z zagranicą, wówczas w interesie zdrowego kształtowania się stosuknów w zainteresowanej branży leży, by w ramach ogólnej polityki, nakreślanej przez Państwo — normowaniem szczegółów, dotyczących zwłaszcza pojedynczych firm handlowych, zajęła się odpowiednia organizacja branżowa, współdziałająca z samorządem gospodarczym i pozostająca pod jego opieką oraz kontrolą.

W ten sposób Zrzeszenie stałoby się niejako technicznym ramieniem samorządu gospodarczego w regulowaniu stosunków w branży, dostarczającem temu samorządowi doświadczeń dla oddziaływania na kształtowanie się polityki handlowej Państwa na danym odcinku. Do bardzo ważnych zadań Zrzeszenia należeć ma zakup, na zbiorowy rachunek wszystkich członków Zrzeszenia, zaświadczeń eksportowych, niezbędnych dla uzyskania odpowiednich ulg celnych. Przyczyniając się w ten sposób do realizowania podstawowej przesłanki ostatnich posunięć naszej polityki handlowej (popierania eksportu wzamian za ulgi celne), Zrzeszenie osiągałoby dzięki proporcjonalnemu rozrachunkowi pomiędzy swemi członkami, równe warunki kalkulacyjne dla całego kupiectwa zainteresowanej gałęzi handlu. Kupiectwo to nie poszukiwałoby przypadkowego zakupu zaświadczeń eksportowych według różnych cen gdyż czynności te spełniałoby dla wszystkich importerów Zrzeszenie w charakterze odpowiedniej centrali zakupów.

Oczywiście zwłaszcza polityka zakupu zaświadczeń eksportowych ze strony Zrzeszenia musiałaby być poddana odpowiedniej kontroli samorządu gospodarczego, jako bezstronnego czynnika, reprezentującego interesy zarówno importerów jak i eksporterów. Tak pomyślana organizacja Zrzeszenia nie ma bynajmniej charakteru organizacji zmkniętej; mogą do niej należeć wszyscy zainteresowani importerzy kawy całego obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej, z tem, iż wszelkie wątpliwości na tem tle usuwa zasada, iż miarodajnem byłoby w tym względzie odpowiednie kwalifikowanie przez Izby przemysłowo-handlowe. Takie są założenia i intencje Ogólnopolskiego Zrzeszenia Importerów Kawy. Prawdopodobnie obejmie ono również importerów herbaty, których Komitet Organizacyjny wypowiedział się już w tym kierunku zastrzegając zresztą pewną autonomję importerów herbaty w obrębie Zrzeszenia Importerów Kawy.

Firmom, które nie skorzystają z przepisów, przewidzianych w p. 2 lub 5 ulgi o których mowa była w „Przeglądzie" Nr. 8 strona 9 p. t. Ulgi celne mogą być przyznawane przez Min. Skarbu na podstawie podań, złożonych za pośrednictwem Min. Przemysłu i Handlu, pod warunkiem złożenia na cele popierania eksportu na rachunek Międzyministerjalnej Komisji Popierania Eksportu kwoty, której wysokość będzie ustaloną po wysłuchaniu opinji Związku Izb przemysłowo-handlowych i podana do wiadomości za pośrednictwem tegoż Związku.

W razie ujawnienia nadużyć, podania fałszywych cen i innych danych, niewykonanie warunków, na zasadzie których udzielono pozwolenia na zastosowanie cła ulgowego, pozwolenie będzie cofnięte przed terminem jego wygaśnięcia a firma zostanie pozbawiona możności otrzymania ulg w przyszłości niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

Odwołanie obwieszczenia i zniżenia stosunku procentowego ulgi przywozowej do wartości wywożonego towaru lub całkowite wykreślenie towaru (pkt 2), jakoteż zmiana wysokości kwoty (pkt. 6), mogą nastąpić przynajmniej po upływie trzech miesięcy od dtay podania do wiadomości odwołania, względnie zmiany.

Wyjaśniamy, iż opłata za otrzymanie zezwolenia na sprowadzenie towarów za cłem ulgowem wynosić będzie wedle naszych informacyj 35 proc. różnicy między cłem normalnem a ulgowem, co czyni od 100 kg. kawy 21 zł. a od 100 kg. herbaty 26 zł. 25 gr.

Podania o przyznanie zezwolenia na sprowadzenie towarów za cłem ulgowem składać należy w Izbach Przemysłowo-Handlowych z powołaniem się wyraźnem na pkt. 6 cyt, wyż. obw. Min. Skarbu i to w dwu egzemplarzach Min. Skarbu przez Min. Przemysłu i Handlu.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XV. Kraków, dnia 12 marca 1932 Nr. 9.

Treść numeru:

Dary Danaów

Wprowadzenie podatku ryczałtowego pogorszy sytuację w handlu spożywczym.

Od lat omawia się sprawę wprowadzenia ryczałtu w podatku przemysłowym. Zagadnieniu temu pismo nasze niejednokrotnie poświęciło swe łamy, przyczem oświadczaliśmy się stale przeciw ślepemu, bezmyślnemu zliczaniu cyfr obrotu za kilka lat wstecz i kombinowaniu ten mechaniczny sposób opodatkowania.

Nikt inny bowiem nie wie tak dobrze jak kupiec, jakie zmiany zasadnicze zajść mogą w poszczególnych przedsiębiorstwach handlowych i wpłynąć na zmniejszenie obrotów na skutek zwiększającego się *nacisku*

konkurencyjnego, powstania nowych przedsiębiorstw, zniżki cen, spadku obrotów, kataklizmów gospodarczych i t. d. Znane są wszak wypadki, że kupiec, który w 1928 r. osiągnął obrót 40.000 zł., w roku 1932 nie będzie w stanie utargować nawet 1/3 części tej sumy, gdy w okręgu jego mieszkają np. urzędnicy zredukowani lub o pensjach zredukowanych, którzy więc nie będą takimi konsumentami, jak to miało miejsce w roku 1928. Prócz tego nie wolno zapominać, że ceny prawie wszystkich artykułów w handlu, t. zn. z wyjątkiem towarów monopolowych i skartelizowanych, spadły w stosunku do 1928 r. przeciętnie o 40%.

Minister Skarbu stwierdziwszy pauperyzację w handlu i pragnąc pod naporem konieczności gospodarczej i ogólnego nawoływania pójść na rękę zgnębionym podatkami kupcom i ulżyć im w ciężarze podatkowym, zdecydował się wreszcie wprowadzić w życie t. zw. ryczałtowanie podatkowe na lata 1932/33. W założeniu tego rozporządzenia leżało więc, jak zaznaczyliśmy, *zmniejszenie ciężaru podatkowego.* Niestety jednak stwierdzić należy że jeżeli niektóre branże odczują nieznaczne odciążenie, to jeden *z najgłówniejszych działów w handlu, t. j. towarów spożywczych pierwszej potrzeby, znajdzie się w położeniu gorszem niż dotychczas,* gdyż stosunkowo ciężar ten będzie wyższym. Powiadamy „stosunkowo“, gdyż przy mechanicznem obliczaniu podatku, na przyszłość nie zostanie uwzględniony fakt 1) *zmniejszenia się obrotu w latach 1932/33,* oraz 2) *zmniejszenia się podstawowej ceny, t. j. wartości sprzedażnego towaru.* Najlepiej sprawę tę zilustrują cyfry.

Przykład:

Kupiec towarów spożywczych miał wymiar:

za 1928 rok 30.000 zł., z tego 20.000 zł. wedle 1.25% suma (wraz z 10% dod.): 540 zł.

za 1929 rok 28.000 zł., z tego 20.000 zł. wedle 1.25% suma (wraz z 10% dod.): 486 zł.

za 1930 rok 25.000 zł., z tego 20.000 zł. wedle 1.25% suma (wraz z 10% dod.) 405 zł.

Przy ryczałcie obrót na lata 1932/33 ustalonym będzie przeciętnie na 27.700 zł., a przypadająca suma podatkowa wyniesie 371.25 zł.

Jak z powyższego wynika, kupiec ma prawie taki sam obrót ustalony na lata 1932/33, jaki wymierzono mu za rok 1930. Kilkanaście złotych mniejszego opodatkowania nie może więc tu odgrywać żadnej roli w czasie, *kiedy obrót napewne wyniesie o połowę mniej.*

Rozporządzenie w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego opracowane było w atmosferze gorącej, bez należytego współudziału czynników gospodarczych i bez należytego szczegółowego obliczenia skutków i wyników. Jest więc koniecznem poddanie szeregu stawek pod ponowną kontrolę. W szczególności koniecznem jest wyodrębnienie działu spożywczego, który wszak *już dotychczas korzystał z ulgowej stawki podatkowej* w tym kierunku, aby Ministerstwo *zastosowało specjalne stawki ulgowe, o połowę niższe, aniżeli przewidziane w rozporządzeniu,* a stosowane do sprzedaży wszelkich innych towarów. Słuszność bowiem wymaga, aby *nie pozbawiać „stanu posiadania“ kupców towarów spożywczych,* gdyż leży to w interesie ogólno społecznym, aby towary spożywcze były możliwie tanie, przystępne dla najszerszych sfer społeczeństwa, co nie może mieć miejsca, gdy obłożone są zbyt wysokim podatkiem.

EKSPOZYTURA STOWARZYSZENIA KUPCÓW
W PODGÓRZU

zawiadamia członków, zamieszkałych w Podgórzu, że stałe dużury odbywają się w tymczasowym lokalu Rynek 13 (w podwórzu), w godzinach od 7.30—8.30 wieczór, w poniedziałki, wtorki, środy i czwartki, jakoteż w niedziele od godz. 12—1 w południe.

Projekt uproszczonej księgowości.

Przeważajaca większość kupców hurtowników, nie będzie mogła korzystać z uproszczonego systemu buchalterji.

W ostatnich dniach rozesłało Min. Skarbu wszystkim Izbom Przemysłowo-Handlowym projekt rozporządzenia o prawidłowej księgowości oraz o tz. „księgowości uproszczonej“. Wielu kupców II. kat. handlowej czeka z założeniem ksiąg w nadziei, że ukaże się rozporządzenie o uproszczonej księgowości, wedle której będą w stanie bez wielkich kosztów i ciężkiego aparatu administracyjnego swą buchalterję prowadzić i korzystać z ulgowej pół proc. stawki. Tę przeważającą część t. zw. hurtowników spotyka niespodzianka, gdyż projekt rozporządzenia wyłącza ich z pośród tych kupców, którzy mogą korzystać z uproszczonej księgowości. Jak bowiem wiadomo, w trzech wypadkach kupiec jest obowiązany do II. kat. handlowej, a mianowicie:

1) gdy trudni się sprzedażą wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom, a więc gdy uprawia handel detaliczny, popularnie zwany „półhurtowy“. Jest to największy odłam kupiectwa II. kat. świadectw przemysłowych.

2) Drobna sprzedaż nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej np. kamieni szlachetnych, wyrobów z kryształu, samochodów, zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, win gronowych itp.

3) Handel specjalny, nawet drobny, kosmetyką, aparatami fotograficznemi, kawą i herbatą, farbami olejnemi, lampami, koronkami itp. (szczegółowy wykaz znajduje się w części II. taryfy dołączonej do art. 23 ustawy o podatku przemysłowym).

Otóż z prawa prowadzenia uproszczonej księgowości korzystać mogą tylko ci kupcy II. kat., którzy są wymienieni po 2) i 3), natomiast uprawnienie to nie tyczy się 90 proc. t. zw. hurtowników, o których mowa w punkcie 1). Ci więc ostatni obowiązani są nadal do prowadzenia prawidłowej księgowości normalnej.

Oprócz tych, wymienionych pod p. 2) i 3) — uprawnieni również są do prowadzenia t. zw. uproszczonej księgowości także kupcy III. i IV. kat. zarówno handlu jakoteż skupu zawodowego, roboty i dostawy, pośrednictwo handlowe, przedsiębiorstwa ekspedycyjne i przewozowe, zakłady gastronomiczne, sprzedaż napojów chłodzących, hotele, zajazdy, gospody, pensjonaty, księgarnie, zakłady lecznicze, apteki, zakłady kąpielowe, przedsiębiorstwa kinematograficzne, teatralne, ślizgawki, magle i maszyny do czesania wełny, wydawnictwa utworów drukowych. Wszystkie powyższe przedsiębiorstwa mogą prowadzić uproszczoną księgowość, jeżeli również obowiązane są do III. lub IV. kat., wreszcie te przedsiębiorstwa przemysłowe VI., VII. i VIII. kat., które są wymienione pod lit. c. część II.

Jak z tego wynika, ogół t. zw. hurtowników II. kat. nie może się spodziewać prawa do prowadzenia uproszczonej księgowości. Wprawdzie szereg organizacyj zawodowych, a między innemi Krakowskie Stowarzyszenie Kupców zaopinjowało tenże projekt w kierunku konieczności rozszerzenia tego prawa na wszystkich bez wyjątku kupców II. kat., jednak przy notorycznym systemie zatwierdzania przez miarodajne czynniki projektów rozporządzeń, słabą jest nadzieja, aby projekt ten został zmieniony, t. zn. aby postulaty Krak. Stowarzyszenia Kupców zostały uwzględnione. Ministerstwo wychodzi bowiem ze założenia, że t. zw. hurtownik prowadzi przedsiębiorstwo na większą skalę, powinien zatem prowadzić normalną buchalterję.

Nie brał zaś projektodawca pod rozwagę faktu, iż istnieje ogromny odłam t. zw. hurtowników, których obroty nie przekraczają 100.000 rocznie, tak, że niepomierne koszta prowadzenia prawidłowej księgowości uniemożliwią im jej prowadzenie. Temsamem zaś nie zostanie osiągnięty cel władzy skarbowej, która wszak nie w interesie kupiectwa dąży do wprowadzenia ksiąg handlowych, lecz w interesie Skarbu Państwa, który dzięki tym księgom, będzie miał możność całkowitego uchwycenia obrotów handlowych.

Wobec konkretnych argumentów, wysuniętych przez szereg organizacyj gospodarczych, spodziewać się należy, że przecież niektóre szczegóły — jeżeli już nie sama zasada — zostaną zmienione. Po ukazaniu się więc rozporządzenia, zamieścimy je wraz z bliższemi informacjami w naszem czasopiśmie, oraz urządzimy praktyczne kursa buchalteryjne, o ile zgłosi się odpowiednia ilość reflektantów.

Podatki i opłaty

Zryczałtowanie podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw.

Art. 20 ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o państwowym podatku przemysłowym upoważnia Ministra Skarbu do poboru podatku od obrotu drobnych przedsiębiorstw na podstawie przeciętnych norm obrotu bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym wypadku.

Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe oraz terminy płatności ma ustalać rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu. Na podstawie powyższego uprawnienia, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu wydał rozporządzenie z dnia 4. lutego 1932 r., według którego podatek przemysłowy od obrotu w latach podatkowych 1932 i 1933 będzie pobrany w formie ryczałtu od przedsiębiorstw, zaliczonych na rok podatkowy 1932 r.:

a) do III i IV kategorji świadectw przemysłowych dla nast. przedsiębiorstw handlowych (Rozdział I-szy, t. j. drobna sprzedaż wszelkich towarów (z wyjątkiem luksusowych) wyłącznie spożywcom z zakładu składającego się z jednej ubikacji).

Rozdział IX.

Zakłady sprzedające wyłącznie wodę selterską i lemonjadę i t. p. napoje chłodzące.

Rozdział XII.

Wszystkie księgarnie oprócz tych, które zobowiązane są wykupywać świadectwa przemysłowe II. kategorji.

Rozdział XX.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyna do czesania wełny.

b) do VIII kat. świadectw przemysłowych (rozdz. XIX cz. II lit. C taryfy) — z wyjątkiem przedsiębiorstw, wymienionych w p. e;

Rozdział XIX.

Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych nie posiadające karty rzemieślnicze, względnie na obszarze Województwa Śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I. instancji, dorożkarstwa, oraz furmaństwa o ile zatrudniają nie więcej, niż jednego najemnego pracownika.

c) do VI i VII kat. świadectw przemysłowych zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, **posiadających karty rzemieślnicze**, względnie na obszarze woj. Śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I-szej instancji, dorożkarstwa i furmaństwa oraz przemysłu ludowego (rozdz. XIX cz. II lit. C taryfy) — których przeciętny prawomocny obrót w stosunku rocznym, ustalony za lata podatkowe 1928, 1929 i 1930, wzgl. w wypadku, gdy przedsiębiorstwo w 1928 r. nie było prowadzone — za lata podatkowe 1929 i 1930, nie przekroczył kwoty zł. 45.000 w m. Warszawie i w miastach, zaliczonych do I klasy miejscowości w myśl części I taryfy, i zł 35.000 w pozostałych miejscowościach;

d) do IV. kat. świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw skupu zawodowego (rozdz. II cz. II lit. A taryfy) — o ile przeciętny roczny prawomocny obrót za lata podatkowe 1928, 1929 i 1930, względnie 1929 i 1930, nie przekroczył kwoty zł 20.000;

e) do VIII kat. świadectw przemysłowych zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, nie posiadających karty rzemieślnicze, względnie na obszarze wojew. Śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I-szej instancji, dorożkarstwa oraz furmaństwa (rozdz. XIX cz. II lit. C taryfy) — o ile zatrudniają nie więcej, niż jednego najemnego pracownika.

Od opłaty podatku przemysłowego od obrotu w formie ryczałtu wyłączone są:

1) przedsiębiorstwa, powstałe po dniu 31. XII. 1929 r..

2) spółki akcyjne, spółki z ogr. odp. i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom (art. 54 ust. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15. lipca 1925 r.);

3) przedsiębiorstwa, które do dnia 15. lutego 1932 r., względnie 1933 r. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemne oświadczenie o prowadzeniu od początku danego roku prawidłowych ksiąg handlowych — za ten rok, względnie lata, w których księgi są prowadzone;

4) przedsiębiorstwa, których przeciętny obrót towarami, podlegającemi scalonemu podatkowi przemysłowemu, przekraczał w stosunku rocznym za lata podatkowe 1928, 1929 i 1930, względnie 1929 i 1930, 75% ogólnego obrotu tych przedsiębiorstw.

Celem obliczenia zryczałtowanego podatku przedsiębiorstwa zaliczone zostaną na podstawie przeciętnego rocznego prawomocnego obrotu, ustalonego za

lata podatkowe 1928, 1929 i 1930, względnie 1929 i 1930 — do jednej z grup według następującej taryfy (w zł.):

PODATEK + 10% NADZWYCZAJNEGO DODATKU ORAZ DODATEK NA RZECZ ZWIĄZKÓW KOMUNALNYCH

1	—	3.000 . . .	37.50
2	3.000	4.000 . . .	47.25
3	4.000	5.000 . . .	60.75
4	5.000	6.000 . . .	74.25
5	6.000	7.000 . . .	87.75
6	7.000	8.000 . . .	101.25
7	8.000	9.000 . . .	114.75
8	9.000	10.000 . . .	128.75
9	10.000	11.000 . . .	141.75
10	11.000	12.000 . . .	155.25
11	12.000	13.000 . . .	168.75
12	13.000	14.000 . . .	182.25
13	14.000	15.000 . . .	195.75
14	15.000	16.000 . . .	209.25
15	16.000	17.000 . . .	222.75
16	17.000	18.000 . . .	236.25
17	18.000	19.000 . . .	249.75
18	19.000	20.000 . . .	263.25
19	20.000	21.000 . . .	276.75
20	21.000	22.000 . . .	290.25
21	22.000	23.000 . . .	303.75
22	23.000	24.000 . . .	317.25
23	24.000	25.000 . . .	330.75
24	25.000	26.000 . . .	344.25
25	26.000	27.000 . . .	357.75
26	27.000	28.000 . . .	370.25
27	28.000	29.000 . . .	384.75
28	29.000	30.000 . . .	398.25
29	30.000	31.000 . . .	411.75
30	31.000	32.000 . . .	425.25
31	32.000	33.000 . . .	438.75
32	33.000	34.000 . . .	452.25
33	34.000	35.000 . . .	465.75
34	35.000	36.000 . . .	479.25
35	36.000	37.000 . . .	492.75
36	37.000	38.000 . . .	506.25
37	38.000	39.000 . . .	519.75
38	39.000	40.000 . . .	533.25
39	40.000	41.000 . . .	546.75
40	41.000	42.000 . . .	560.25
41	42.000	43.000 . . .	573.75
42	43.000	44.000 . . .	587.25
43	44.444	45.000 . . .	600.75

Dodatek na rzecz związków komunalnych oblicza się w rzeczywistej wysokości, ustalonej przez odnośne związki komunalne.

Przedsiębiorstwa skupu zawodowego zostaną zaliczone na podstawie przeciętnego rocznego prawomocnego obrotu, ustalonego za lata podatkowe 1928, 1929 i 1930, względnie 1929 i 1930, do jednej z grup według następującej taryfy (w. złotych):

1	—	4.000 . . .	27.—
2	4.000	6.000 . . .	33.75
3	6.000	8.000 . . .	47.25
4	8.000	10.000 . . .	59.75
5	10.000	12.000 . . .	74.25
6	12.000	14.000 . . .	87.75
7	14.000	16.000 . . .	107.25
7	14.000	16.000 . . .	101.25
8	16.000	18.000 . . .	114.75
9	18.000	20.000 . . .	128.25

Dla zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, o ile zatrudniają nie więcej, niż jednego najemnego pracownika, ustala się zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu w następującej wysokości: zł 16 — na rzecz Skarbu, zł 1.60 — 10% dodatek nadzwyczajny, zł 4 — dodatek na rzecz związków komunalnych, względnie dodatek ten w rzeczywistej wysokości, ustalonej przez odnośne związki komunalne.

Zaliczenie poszczególnych przedsiębiorstw do odpowiedniej grupy oraz zaliczenie zryczałtowanego podatku mają uskuteczniać urzędy skarbowe. O wymiarze podatku będą płatnicy powiadomieni zapomocą nakazów płatniczych. Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek przemysłowy za lata 1932 i 1933 mają być rozesłane do dnia 31. grudnia 1932 r.

Zryczałtowany podatek płatny będzie w czterech równych ratach w następujących terminach: 15 kwietnia, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia 1932 r. i 1933 roku.

Od nakazów płatniczych przysługuje płatnikom jednorazowo prawo wnoszenia odwołań w terminie od dnia 1 maja 1932 r. włącznie.

W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu roku podatkowego, płatnik ma donieść o tem bezzwłocznie właściwemu urzędowi skarbowemu, który, po uprzedniem stwierdzeniu zlikwidowania przedsiębiorstwa, zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części, przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu do końca okresu podatkowego.

Poczynając od 1932 roku, ustaje dla przedsiębiorstw, podlegających zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu, obowiązek uiszczania zaliczek kwartalnych.

W sprawie protekcjonizmu przemysłwego dla zwalczania bezrobocia.

Ku uwadze importerów przyborów piśmiennych!

Jako bardzo charakterystyczne i zasługujące na przestudjowanie przez wiele innych gałęzi przemysłu, podajemy następujące postulaty w Naczelnym Komitecie do walki z bezrobociem.

Pan Prezes Rady Ministrów w okólniku Nr. 61 (Nr. 13998) z dnia 19 września 1927 roku do wszystkich pp. Ministrów wydał rozporządzenie o konieczności nabywania przez wszystkie instytucje państwowe materjałów piśmiennych tylko wyrobu krajowego.

Niestety, rozporządzenie to nie jest całkowicie respektowane w bardzo wielu instytucjach państwowych i komunalnych, a szczególnie jest ignorowane w instytucjach o charakterze specjalnym, jak Kas Chorych, Zakłady Ubezpieczeń pracowników Umysłowych, które bez żadnych skrupułów pieniądze składkowe robotników i urzędników wydają na materjały piśmienne wyrobu zagranicznego, zasilając w ten sposób przemysł obcy.

Wobec powyższego w imieniu Sekcji Chemicznej Związku Wytwórców Gałęzi Papierniczo-Piśmienniczej zgłoszono następujące wnioski.

Zabronić bezwzględnego sprowadzania do Polski następujących materjałów piśmiennych, wyrabianych w dostatecznej ilości i jakości w kraju:

a) taśm do maszyn piszących impregnowanych farbą,

b) kalki do kopjowania (przebitkowe),

c) matryce (szablony-klisze),

d) farby do powielania

e) tusze rysunkowe,

f) artykuły hektograficzne,

g) laki listowe do pieczętowania,

h) farby artystyczne,

i) atramenty wszelkie,

j) ołówki, stalówki, obsadki. —

Wydanie przez Prezydjum Rady ministrów kategorycznego rozporządzenia do wszystkich Ministerstw, a przez to do podległych im organów, oraz do instytucyj komunalnych (magistraty, sejmiki powiatowe, urzędy gminne), jak również do instytucyj o charakterze socjalnym, jak Kasy Chorych, Zakłady ubezpieczeń pracowników umysłowych, Zakłady Ubezpieczeń od wypadków itp. zabraniające kupowania i używania materjałów piśmienniczych pochodzenia zagranicznego, a zwłaszcza takich, które produkowane są w kraju. Musi być wyraźnie i dobitnie zaznaczone, że winni niestosowania się do tego rozporządzenia, będą pociągani do odpowiedzialności.

Wydanie przez poszczególne Ministerstwa szczegółowych wewnętrznych rozporządzeń, polecających bezwzględnie, aby w rachunkach firm dostarczających do instytucyj materjały piśmienne było wyraźnie wymienione pochodzenie towaru t. j. nazwy (firmy) producenta krajowego i miejsce produkcji, gdyż rachunki tych informacyj nie posiadające a już tembardziej rachunki stwierdzające, że zakupione materjały piśmienne pochodzenia zagranicznego, nie będą przez władzę kontrolną zatwierdzone.

Pozatem w tych wewnętrznych rozporządzeniach winno być wymienione, że materjały piśmienne masowo znajdujące się w handlu marki „Pelikan“ (fabryki Günther Wagner w Hannowerze, Oddz. w Gdańsku), oraz takich marek jak „koreska“ — Wiedeń, „Gestetner“ — Anglja, „Roneo“ — Anglja, „Underwood“, „Remington“, „Ellams“, „Elliot Fischer“, „Good“, „Hardtmuth“, „Faber“, „Soenken“, „Waterman“ są pochodzenia zagranicznego i analogiczne wyroby produkowane są w kraju przez fabryki polskie.

Rozporządzenia takie powinny zawierać wskazówki, że instytucje państwowe i komunalne, jak również i specjalne, mogą nabywać tylko te materjały piśmienne krajowe, na etykietach których wymienione są niebudzące wątpliwości co do pochodzenia towaru firmy krajowych wytwórni i miejsca produkcji.

Materjały piśmienne oznaczone etykietami nie producenta, lecz kupca odsprzedawcy, nie mogą być uważane za wyrób krajowy, gdyż stwierdzono, że producenci zagraniczni dostarczają swoje towary firmom handlowym z firmą tych ostatnich i w ten sposób maskowane zagraniczne materjały piśmienne są przemycane do konsumenta jako krajowe.

Wprowadzenie natychmiastowego cechowania t. zn. plombowania, banderolowania względnie pieczętowania na komorach celnych i to wyłącznie na koszt odbiorców każdej, nawet najdrobniejszej jednostki towarów, przewożonych przez te komory celne. — To zarządzenie spowoduje: 1) zmniejszenie się i to raptowne nielegalnego przemytu i powiększy znacznie wpływy sekarbowe z cła, 2) da zatrudnienie (i to na koszt sprowadzających zagraniczne towary) na komorach celnych przy cechowaniu conajmniej kilkunastu tysięcy robotnikom, 3) spowoduje łatwość wykrywania przez odpowiednie organa państwowe przemytu w każdym sklepie lub wytwórni, 4) uniemożliwi wprowadzenie w błąd konsumenta, pragnącego nabyć wyrób krajowy.

Natychmiastowe powołanie do życia apolitycznej organizacji propagandowej.

Jak najszybsze uchwalenie przez Sejm i wprowadzenie w życie oddawna opracowanej przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu i wniesienie do Sejmu ustawy, normującej przeprowadzanie przetargów na zakupy i dostawy dla instytucyj państwowych.

Natychmiastowe uchwalenie przez Sejm i wprowadzenie w życie nowej taryfy celnej, a to ze względu na zupełną wadliwość starej i znacznie ulepszonej nomenklatury nowj taryfy celnej, oraz ze względu na znacznie podniesioną ochronę produkcji krajowej przez nowe, dokładnie opracowane stawki celne.

Wydanie tych zarządzeń dziś, kiedy każdy dzień, każda godzina przynosi pogorszenie sytuacji przemysłu i zwiększa kadry bezrobocia, jest nakazem chwili i nie wolno zwlekać ani dnia z wprowadzeniem powyższych postulatów w życie, gdyż zwłoka w wydaniu tych zarządzeń może się okazać niedostatecznym środkiem na zaradzenie złu już w najkrótszym czasie.

Z życia organizacji.

Brońcie Waszych praw!

Apel do Kupiectwa tarnowskiego!

W ubiegłym roku zostało rozwiązane przez władze administracyjne istniejące od blizko trzydziestu lat Stowarzyszenie Kupców w Tarnowie, obejmujące całe tarnowskie kupiectwo żydowskie. Rozwiązanie tak ważnej placówki gospodarczej doprowadziło do zupełnego zdezorganizowania rzesz kupieckich, które muszą się wreszcie poważnie zastanowić nad wytworzoną sytuacją i wyciągnąć właściwe konsekwencje. Jedyną siłą, która pozwalała i pozwala kupiectwu żydowskiemu opierać się, choćby tylko częściowo fali, łamiącej i niszczącej jego egzystencję, jest solidarność i zorganizowana jedność w walce na froncie gospodarczym. Tam, gdzie ta jedność z jakichkolwiek względów przestała istnieć, *należy ją stworzyć przez ponowne założenie odpowiedniej organizacji.* To jest najwyższy obowiązek odpowiedzialnych reprezentantów kupiectwa, wypływający z obecnego, niesłychanie tragicznego położenia mas żydowskich.

Jest niezmiernie trudno pisać na temat naszej sytuacji gospodarczej. Wszystkie żale tak już spowszedniały przez nieustanne powtarzanie, że stały się niemalże — komunałami.

Istotnie żale mogą spowszednieć i stępieć. Ale nędza nie powszednieje, ale bieda nie tępieje. Wręcz przeciwnie: zaostrza się z dnia na dzień, rozszerza, pogłębia i wzmaga. A nędza gospodarcza żydów już doszła do rozmiarów wręcz katastrofalnych. Znajdujemy się przecież przed niebywałem, dotychczas nieznanem rozprzężeniem i zachwianiem się całego życia ekonomicznego.

Sytuacja jest straszna — wprost rozpaczliwa.

A jednak popełnilibyśmy niewybaczalny błąd, gdybyśmy założyli ręce i wyczekiwali lepszych czasów. Nie wolno stać się fatalistą i zrzucić z siebie wszelką odpowiedzialność. Należy się zebrać i naradzić nad całokształtem zagadnienia. Nie po to, żeby wspólnie żalić się i płakać — ale aby zorganizować gospodarczo kupiectwo żydowskie, wskazać mu drogi dalszego działania, doprowadzić je do zdrowego i pełnego rozwoju i dać mu możność wyzyskania wszystkich jego sił, zdolności i wartości.

Należy tę konsolidację przeprowadzić tembardziej, że istnieją w Tarnowie grupy, które się kłamliwie podszywają pod miano żydowskich sfer gospodarczych mimo, iż całe kupiectwo tarnowskie wyraźnie i niedwuznacznie się od nich odgranicza. Pod płaszczykiem „gospodarczym“ usiłują pewni rycerze tytułów i karjery propagować tendencje, mogące tylko przyspieszyć katastrofę i zupełne zniszczenie naszego społeczeństwa. Tej polityce-katastrofie się przeciwstawić jest najpilniejszem zadaniem uświadomionych sfer kupieckich, a w pierwszym rzędzie ludzi, którzy ongiś stali na czele Stowarzyszenia Kupców, gdyż tylko oni cieszą się pełnem i nieograniczonem zaufaniem całego żydowskiego kupiectwa. Na nich spada teraz obowiązek, aby stanęli na czele akcji, zmierzającej do założenia nowej organizacji kupieckiej.

Dłużej już nie wolno czekać. Należy stworzyć mocny i autorytatywny organ, aby mógł sobie posłuch wyrobić i miał odwagę oprzeć się godnie i stanowczo wszelkim próbom pokrzywdzenia sfer kupieckich. Musi się stanąć na straży interesów handlu i bezustannie walczyć, nawoływać, ostrzegać, bronić i żądać. Nie dopuszczać do niszczenia egzystencyj i domagać się odbudowania zniszczonych egzystencyj.

To jest twardy nakaz chwili obecnej. I dlatego wierzymy, że apel nasz skierowany do kupiectwa żydowskiego w Tarnowie nie minie bez echa.

Położcie kres Waszej straszliwej i okrutnej pauperyzacji! Przeciwstawcie się widmu kompletnej ruiny gospodarczej, wiszącej upiornie nad Waszemi głowami. Brońcie mężnie i odważnie Waszego bytu, Waszej egzystencji i Waszych praw!

Tarnów. *Henryk Spielman.*

Kronika.

Zmiana lokalu

Jedna z najstarszych krakowskich firm handlowych M. Fromowicz, zmieniła dotychczasowy lokal swój, znajdujący się od 64 lat przy ul. Krakowskiej L. 28, przenosząc się na ul. **Dietlowską L. 64.**

Z okazji tej przesyłamy właścicielowi firmy p. radcy Leopoldowi Fromowiczowi, długoletniemu członkowi Wydziału Krak. Stowarzyszenia Kupców, wyrazy serdecznych gratulacyj i życzeń dalszego pomyślnego rozwoju przedsiębiorstwa.

KONFERENCJA WŁÓKIENNICZA W SPRAWIE SCALENIA PODATKU PRZEM.

Dnia 7 bm. odbyła się w Centrali Zw. Kupców w Warszawie konferencja kupiectwa włókienniczego, poświęcona sprawie scalenia podatku przemysłowego dla branży włókienniczej.

Na konferencji tej, której przewodniczył prezes Centrali — poseł Wiślicki, reprezentowane były: Sekcja Włókiennicza przy C. Z. K. w Warszawie, Stowarzyszenie Kupców m. Łodzi i Centr. Stow. Kupców i Przemysłowców woj. Łódzkiego, Stowarz. Kupców w Wilnie oraz obecny był delegat Stow. Kupców Polskich.

Podstawę prawną zagadnienia pauszalizacji i możliwości wprowadzenia tej zasady w Polsce, zreferowali adw. Stefan Margulies i w obszernym, wyczer-

pującym referacie adw. J. Kaliski. Adw. Ign. Kerner zreferował treść opracowanego memorjału do Min. Skarbu, będącego odzwierciedlaniem postulatów kupiectwa włókienniczego w sprawie pauszalizacji podatku przemysłowego.

W wyniku dyskusji, w której wypowiedzieli się przedstawiciele wszystkich reprezentowanych organizacyj, jednomyślnie przyjęto następujące uchwały:

1) Uznając scalenie podatku przemysłowego za kwestję bytu kupiectwa włókienniczego, zebranie uchwala rozpocząć niezwłocznie energiczne kroki, mające na celu jaknajszybsze wprowadzenie w życie tej zasady.

2) Scalenie winno objąć całą branżę włókienniczą w najszerszym jej zakresie, łącznie z wyrobami jutowemi i sztucznym jedwabiem.

3) Zebranie uznaje za najwłaściwszą formę pobieranie scalonego podatku przy imporcie surowców na komorze celnej, jedynie zaś od lnu, konopi i sztucznego jedwabiu — przy produkcji przędzy, z wyłączeniem od opodatkowania wszelkich następnych faz obrotu.

Wreszcie uchwalono udać się z delegacją do Min. Skarbu i Min. Przemysłu i Handlu, w celu przedstawienia dezyderatów kupiectwa włókienniczego w sprawie pauszalizacji.

Wyłączenia z obrotu jako podstawy wymiaru podatku

Wedle art. 5 ustawy o podatku przemysłowym w brzmieniu zmienionem ustawą z r. 1931 poz. 881 Dz. U. przewidziane są następujące dwie grupy niedoliczeń do obrotu względnie wyłączeń z pod obrotu, przy ustaleniu tegoż, jako podstawy wymiaru podatku przemysłowego:

1) Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa, jak również podatku od widowisk i podatku hotelowego (ustęp 4 art. 7, art. 18 ustawy z r. 1923 poz. 747 Dz. U.) opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z r. 1931 poz. 171 Dz. U.), oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót.

2) Wyłącza się z podstaw opodatkowania po udowodnieniu prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi koszta przewozu i ubezpieczenia towarów, wyłożone na nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta, oraz odsetki prolongacyjne przy tranzakcjach kredytowych.

SYNDYKAT IMPORTERÓW HERBATY ORGANIZUJE SIĘ.

W dniu 13. lutego toczyły się w lokalu Stowarzyszenia Kupców Polskich w Warszawie obrady importerów herbaty. W konferencji wzięli udział przedstawiciele wszystkich poważniejszych firm importujących herbatę; przewodniczył zaś p. Eugenjusz Wencel, dyrektor Stowarzyszenia Kupców Polskich.

Przedmiotem narad była sprawa powołania do życia organizacji importerów herbaty na wzór utworzonej już organizacji kupców kawowych. Zebrani stwierdzili jednomyślnie celowość zorganizowania takiej placówki, a to zwłaszcza w związku z mającym wejść wkrótce w życie nowem obwieszczeniem o ulgach celnych.

Komisja ta w porozumieniu z instytucjami kupieckiemi, które całą tę akcję zainicjowały, t. j. Stowarzyszeniem Kupców Polskich i centralą Związku kupców, zająć się ma ustaleniem właściwych ram nowego zrzeszenia. Komisji zlecono również rozważenie a ewentualnie również i zdecydowanie kwestji, czy kupcy herbaciani zorganizują się samodzielnie, czy też przyłączą się do stworzonej już poprzednio organizacji importerów kawy.

EKSPORT TOWARÓW POLSKICH DO HOLANDJI.

Firmy zainteresowane wywozem do Holandji: obuwia, trykotaży, tkanin wełnianych i półwełnianych oraz konfekcji, które to towary zostały obecnie skontyngentowane, mogą uzyskać bliższe informacje w biurze Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie, (Długa 1).

PRZYWÓZ TOWARÓW REGLEMENTOWANYCH W II. KWARTALE 1932.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy interesowane, że podania o przywóz towarów reglementowanych z kontyngentów II. kwartału 1932 r. przyjmować będzie w czasie od 23-go marca włącznie.

Z ostatniej chwili.

NOWE UTRUDNIENIE CELNE.

W Dzienniku Ustaw Nr. 17 z 8 marca b. r. ukazalo się rozporządzenie Min. Skarbu w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z 14. marca 1930 r. o postępowaniu celnem.

W myśl rozporządzenia tego: „cło pobiera się według tych przepisów celnych i stawek taryfowych, jakie obowiązują w dniu, w którym towary zostały zadeklarowane do odprawy celnej, pod warunkiem jednak **uiszczenia należności celnych w ciągu 14 dni** po dniu ustalenia przez Urząd celny wyniku rewizji celnej. Po upływie tego terminu stosuje się przepisy celne i stawki taryfowe, obowiązujące w chwili uiszczenia należności celnych. Powyższe postanowienie ma zastosowanie również do towarów przechowywanych w wolnych składach celnych".

Rozporządzenie to wchodzi w życie w piątym dniu po ogłoszeniu t. j. dnia 13-go marca.

Wobec niejasności rozporządzenia, względnie wobec nasuwających się kwestji czy odnosi się ono tylko do tych towarów, które w **przyszłości** zostaną zadeklarowane, t. j. po 13 marca czy też również do towarów, które **już w chwili ogłoszenia** rozporządzenia (a więc od dłuższego czasu) znajdują się na składach wolno celnych, zwróciliśmy się do Min. Skarbu telefonicznie o wyjaśnienie.

Wedle udzielonych nam informacji przepisy te **nie tyczą się towarów, które przed dniem 13 marca** znajdowały się na składach urzędu celnego, względnie składach wolno cłowych i w tym też duchu ma Ministerstwo bezzwłocznie okólnikiem poinformować podwładne Urzędy celne.

Sprawę tą w najbliższym numerze szczegółowo omówimy.

Ścisłe określenie uprawnień władz, regulujących ceny artykułów pierwszej potrzeby

Okólnik z dnia 27 stycznia 1932 r. Nr. opr. 106/60 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

„Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dochodzą wiadomości, że władze uprawnione do wyznaczania cen artykułów powszedniego użytku przekraczają przysługujące im w tej dziedzinie uprawnienia przewidziane i określone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. np. wyznacza się ceny „orjentacyjne“ masła na podstawie ustawy o lichwie wojennej lub ustala się ceny za przemiał zboża w naturze i t. p.

Tego rodzaju wypadki świadczą z jednej strony o nieznajomości obowiązujących przepisów, z drugiej tsrony zaś są dowodem nienależytego orjentowania się w sytuacji gospodarczej, a w związku z nią w zadaniach władz powołanych do regulowania cen.

Celem zapobieżenia podobnym posunięciom władz administracji ogólnej, względnie samorządowych, wyjaśniam, że jedyną podstawą do reglamentacji cen artykułów pierwszej potrzeby jest wyłącznie rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r., przedłużone rozporządzeniem z dnia 7 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 596), żadna inna ustawa czy rozporządzenie prawa do wyznaczania cen nie daje.

Ze względu na obecną sytuację gospodarczą i niezwykle niski poziom cen produktów rolnych i hodowlanych, należy raczej dążyć do zwężenia zakresu uprawnień władz administracji ogólnej i samorządowych w dziedzinie regulowania cen artykułów spożywczych w tym sensie ,by komisje powołane do wyznaczania cen — wyznaczały ceny tylko na te artykuły, które są przedmiotem spożycia najszerszych mas.

Jeśli chodzi zaś o mięso i jego przetwory, to ze względu na obecne ceny żywca mogą WPanowie Wojewodowie, o ile uznają to za możliwe, zawiesić regulowanie cen tych artykułów, dopóki cena żywca nie przekroczy 1.05 zł.

Do tego momentu, ceny mięsa i ego przetworów magą być ustalane na próbę przez właściwe władze w porozumieniu z miejscowemi cechami rzeźnicko-masarskiemi, chyba, że dojście do porozumienia okazałoby się niemożliwe z powodu uzasadnionego podejrzenia o chęć uprawiania lichwy.

Przedmiotem działalności komisyj do wyznaczania cen powinon być obecnie tylko wyznaczanie cen:

a) mąki żytniej (65 proc. i razowej), z tem, że ceny te mają dotyczyć wyłącznie młynów handlowych. Jakakolwiek ingerencja na koszta przemiału w młynach t. zw. gospodarczych, jest prawnie nieuzasadniona;

b) wszelkich gatunków chleba żytniego, oraz bułek pszennych t. zw. wodnych i

i) w wypadkach przewidzianych w ust. 3 niniejszego pisma — następujących gatunków mięsa, oraz rodzajów wyrobów masarskich:

1) mięsa wołowego i wieprzowego z dokładką (kośćmi) przeciętnych gatunków,

2) słoniny solonej, sadła i smalcu białego,

3) kiełbasy zwyczajnej z mięsa mielonego, salcesonów z wyjątkiem specjalnych rolad, kiszek z wyjątkiem specjalnych pasztetów w powłokach i boczku wędzonego.

Przypominam w końcu, że przy wyznaczaniu cen należy uwzględnić ceny surowca, które są wynikiem wolnej konkurencji, oraz gospodarczo uzasadnione koszta przerobu i wymiany w sposób życiowy, odpowiedni w danym momencie — tak, by nie wywoływać nawet najmniejszego oddziaływaną na kształtowanie isę cen żywca i płodów rolnych (surowców).

(—) Bronisław Pieracki, Minister“.

Sprawy celne:

Jakie towary wolno przywozić z Gdańska.

W „Monitorze Polskim“ Nr. 6 z dnia 9 stycznia bież. roku Min. Skarbu podało następującą wiadomość.

„W Gdańsku praktykowany jes obrót uszlachetniajacy, którego Min. Skarbu nie uznało za obrót legalny. Wobec tego musi być zarządzona kontrola, aby towary pochodzące z tego obrotu nie przedostawały się do Polski. Są to następujące towary: 1) armatury z metali gotowe i półgotowe, 2) biżuterja i wyroby bursztynowe, 3) cukier, syrop, melasa i wyroby zawierające cukier, 4) futra damskie i męskie, czapki i kapelusze futrzane, 5) maszyny wszelkiego rodzaju i części maszyn, 6) miedź i stopy miedzi w blokach, surowe odlewy z miedzi i blachy miedzianej, 7) odlewy żelazne i metalowe, 8) odzież damska, męska, dziecięca i zawodowa, 9) przędza ze lnu i konopi, 10) rury i blachy z ołowiu, 11) rury mosiężne, 12) skóry garbowane i lakierowane, 13) skóry futrzane wszelkiego rodzaju wyprawione, 14) tkaniny bawełniane, jutowe, z konopi, lniane, wełniane, jedwabne i ze sztucznego jedwabiu, 15) wyroby jubilerskie wszelkiego rodzaju ze srebra i złota.

Od odbiorców tych towarów w Polsce będzie żądane przedstawienie dowodu prawidłowego oclenia każdej przesyłki. Przesyłki, pochodzące od przedsiębiorstw gdańskich, które poddadzą się polskim przepisom będą mogły udowodnić legalny obrót, nie będą podlegały wskazanemu wyżej rygorowi. Wy-

mienione przedsiębiorstwa mogą poza innemi dowodami przedkładać również odpowiednie zaświadczenie inspektoratu ceł w „Gdańsku“.

Na powyższe zawiadomienie Min. Skarbu zwracamy sferom handlowym specjalną uwagę z prośbą o bezwzględne zastosowanie się do w mowie będących zarządzeń, których wydanie okazało się konieczne ze względu na dobro Skarbu Państwa i polskiego przemysłu. Polscy odbiorcy wymienionych towarów narażeni będą na rewizję składów i pomieszczeń oraz na zajęcie przesyłek, aż do czasu uiszczenia należności celnych, albo niewątpliwego wyjaśnienia, że przesyłki zostały już prawidłowo oclone lub, że nie pochodzą z nielegalnego obrotu uszlachetniającego na obszarze w. m. Gdańska. Wyrażamy przekonanie, że polskie sfery gospodarcze uświadomione co do przyczyny i znaczenia zarządzenia, mającego na celu niemożliwienie nadużyć przy tak zwanym biernym obrocie uszlachetniającym i zahamowania importu towarów, pochodzących z takiego obrotu, z pewnością przyczynią się ze swej strony do tego, aby konieczna ochrona została faktycznie osiągnięta. Nadmieniamy, iż organa Straży Granicznej otrzymały wyjaśnienie, że mają sprawdzać tylko te towary, pochozące z nielegalnego obrotu uszlachetniającego na obszarze w. m. Gdańska, które zostały wysłane z Gdańska po ogłoszeniu obwieszczenia w Nr. 6-ym „Monitora Polskiego“ z dnia 9-go stycznia b. r.

Godziny nadliczbowe a 13-ta pensja.

„Zapłata za godziny nadliczbowe może nastąpić w innej formie, niż przewiduje ustawa o czasie pracy w przemyśle i handlu z 18. XII. 1919 r., naprzykład w formie 13-tej pensji, byle w sumie nie była niższa od wynagrodzenia, należnego na zasadzie powyższej ustawy“. (Orzeczenie Izby I. Sądu Najw. w sprawie Nr. C. 2594/30).

Jerzy B. wystąpił przeciwko Polskiej Spółce Drzewnej C. z powództwem o 1500 zł. tytułem należności za pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd Okręgowy powództwo oddalił, uznając, iż otrzymana przez powoda remuneracja w formie trzynastej pensji stanowiła wynagrodzenie za prcaę w godzinach nadliczbowych, a wobec nieustalenia ilości przepracowanych godzin nadliczbowych, dalej uznał, iż otrzymana przez powoda tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych trzynasta pensja, odpowiadała co do wysokości należności, przypadającej za te godziny pracy. Od tego wyroku powód wniósł skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, który jednak skargę tę oddalił, wychodząc z założenia, że zapłata za pracę w godzinach nadliczbowych może nastąpić w innej formie, niż przewiduje art. 16 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu (50%, względnie 100% dodatku), naprzykład w formie trzynastej pensji, byle w sumie nie była niższa od wynagrodzenia, należnego na zasadzie przytoczonego przepisu powyższej ustawy. Orzeczenie powyższe ma doniosłe znaczenie dla tych przedsiębiorstw, dziś już nielicznych, gdzie wypłacają trzynastą pensję, a czasami jeszcze inne remuneracje. Wszelkie te dodatkowe wynagrodzenia winny być w myśl powyższego orzeczenia Sądu Najwyższego — zarachowane na poczet należności za godziny nadliczbowe, albowiem te remuneracje są właśnie wynagrodzeniem za pilną pracę urzędników, często właśnie w godzinach nadliczbowych.

UZUPEŁNIENIE TRAKTATU HANDLOWEGO POLSKO - AUSTRJACKIEGO.

Po 4-tygodniowych ponownych rokowaniach w Wiedniu, nastąpiła wymiana not, dotycząca uzupełnienia prowizorycznego traktatu handlowego.

W ramach starych i nowych kontyngentów przywozowych można już wnosić podania o pozwolenie przywozu z Austrji, które to podania będą obecnie już załatwione.

OGRANICZENIE PRZYWOZU DO CZECHOSŁOWACJI.

Zainteresowani w wywozie do Czechosłowacji, mogą przeglądać w Izbie Przemysłowo - Handlowej w Krakowie (Długa L. 1, I. p.) w godzinach urzędowych wykaz towarów, których przywóz do Czechosłowacji według rozporządzenia Czechosłowackiego Ministerstwa Skarbu z dnia 19. stycznia 1932 Nr 7283 zależnym jest od przedstawienia zaświadczenia dewizowego Czechosłowackiego Banku Narodowego w Pradze.

EKSPORT DO WŁOCH.

Firmy zainteresowane w eksporcie do Włoch mogą przeglądać w biurze Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie (ul. Długa L. 1) w godzinach urzędowych wykaz opłat, pobieranych obecnie przy imporcie towarów do tego kraju.

EKSPORT WYROBÓW DREWNIANYCH ZAGRANICĘ.

Firmy okręgu Izby przemysłowo - handlowej w Krakowie, interesujące się wywozem drewnianych sprzętów i przyborów kuchennych, jak łyżki, wałki do ciasta itp. oraz sztyfty drewniane do obuwia, zechcą zgłosić się pisemnie do biura Izby (Kraków, ul. Długa L. 1), podając rozmiary przedsiębiorstwa oraz wyrobu poszczególnych artykułów.

Naczelny redaktor: Dr. Norbert Salpeter. — Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter.
Redaktor odpow. Samuel Kurzman. — Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12